

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 13 maja 2015 roku w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko S. L. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona powoda i zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na jego wynik,
a mianowicie:

a) art. 213 § 2 k.p.c. poprzez brak zastosowania, tj. nie uwzględnienia uznania powództwa przez stronę pozwaną, która dnia 14 kwietnia 2015 roku dokonała dobrowolnej spłaty roszczenia, tym samym w całości uznała roszczenie powoda;

b) art. 233 § 1 k.p.c. i art. 230 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, prowadzącego do błędu subsumcyjnego, wydanie orzeczenia niezgodnego ze stanem faktycznym.

W oparciu o wskazane zarzuty strona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda (...) S.A. od pozwanego odsetek ustawowych od kwoty 1.128,69 zł od dnia 8 sierpnia 2014 roku do dnia 14 kwietnia 2015 roku wraz z kosztami postępowania za I instancję, w tym kosztami zastępstwa prawnego wg norm przepisywanych wraz z kwotą 17.00 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz umorzenie postępowania w pozostałym zakresie. Strona powodowa wniosła również o przeprowadzenie dowodu i dołączenie do akt sprawy potwierdzenia spłaty roszczenia w kwocie 1.128,69 zł z dnia 14 kwietnia 2015 roku dokonaną przez stronę pozwaną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację należało uznać za bezzasadną.

Sąd Okręgowy przyjmuje za własne dokonane przez Sąd I instancji ustalenia stanu faktycznego, który znajduje oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, podobnie jak dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną roszczenia.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 kpc, jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego i procesowego.

Zaskarżenie merytorycznego orzeczenia w postępowaniu zwykłym w drodze apelacji zostało ukształtowane zasadniczo jako system apelacji pełnej, co wiąże się z brakiem katalogu podstaw zaskarżenia. W związku z tym strona wnosząc apelację, nie musi jej opierać na wskazanych przez ustawę przyczynach, lecz każdego rodzaju naruszenie przepisów zarówno prawa materialnego, jak i procesowego może stanowić podstawę do wniesienia apelacji. W postępowaniu uproszczonym wprowadzone zostało odstępstwo od tej reguły, gdyż podstawy zaskarżenia wyroku w drodze apelacji zostały wymienione enumeratywnie. W postępowaniu uproszczonym apelację można oprzeć jedynie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ § 11 KPC).

W związku z powyższym podstawą zarzutu nie może być np. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy przez sąd I instancji. Strona może w apelacji powołać nowe fakty i dowody, tylko gdy ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo potrzeba powołania się na nie wynika później, jednocześnie wskazując okoliczności usprawiedliwiające zgłoszenie nowych faktów i dowodów dopiero w apelacji (art. 381 KPC).

Przepis art. 339 § 2 KPC przewiduje domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy (wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, L.). Oznacza to, że sąd wydając wyrok zaoczny nie dokonuje weryfikacji prawdziwości twierdzeń o faktach przytoczonych przez powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Jednakże Sąd rozpoznający sprawę w warunkach zaoczności ma obowiązek rozważyć, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądania (wyr. SN z 31.3.1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, Nr 9, poz. 30; wyr. SN z 15.3.1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, Nr 7-8, poz. 108; wyr. SN z 15.9.1967 r., III CRN 175/67, OSNCPiUS 1968, Nr 8, poz. 142). W przypadku negatywnych ustaleń w tym zakresie sąd powinien wydać wyrok zaoczny oddalający powództwo.

W rozpoznawanej sprawie strona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie złożyła żadnych dowodów dotyczących dochodzonego roszczenia, a te, które złożono w kserokopiach nie były poświadczone za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika powoda, co więcej do apelacji załączono dokument, który nie został po pierwsze poświadczony za zgodność przez pełnomocnika, a po drugie, zgodnie z treścią art. 381 kpc strona, która powołuje w postępowaniu apelacyjnym nowe fakty lub dowody, powinna wykazać, że nie mogła ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji lub że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Oba te wymagania nie zostały we wniosku dowodowym strony apelującej w jakikolwiek sposób spełnione, a w związku z tym załączona kopia nie mogła stanowić podstawy orzekania.

Pogląd apelującego, że zaskarżony wyrok winien być zmieniony na skutek uiszczenia przez pozwanego dochodzonej pozew należności jest nietrafny, ponieważ zgodnie z poglądami judykatury, jeżeli powód po spełnieniu świadczenia przez pozwanego po doręczeniu pozwu nie cofnął pozwu, sąd oddala powództwo (uchwała SN z dnia 26 lutego 2014 roku III CZP 119/13).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.